

РЕШЕНИЕ

№ 32852

гр. София, 08.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 54 състав, в
публично заседание на 15.09.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **6194** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е административно, по реда на Раздел I/Първи/ от Глава X - Десета/чл.145 и следв./ от АПК, във вр. с чл. 44, ал. 1 и чл. 40, ал. 1, т. 6 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/.

Образувано е по жалба от Х. К. /Н. К./ - [дата на раждане] в Република България, гражданство Република Турция, ЛНЧ - [ЕГН], ЕГН - [ЕГН], с постоянен и настоящ адрес в [населено място], общ. Т., обл. Т., [улица], ап. 23, чрез адв. И. В. И., със съдебен адрес: [населено място], [улица], кантора-30, против Заповед Рег. № 363з-324 / 20.02.2025 г. на ВПД Директора на ОДМВР-Т., с която на основание чл. 39а, ал. 1, т. 1, чл. 40, ал. 1, т. 5 и чл. 44, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България, е отнето правото на постоянно пребиваване в Република България, на жалбоподателката.

Жалбоподателката твърди, че жалбата е незаконосъобразна, поради допуснати съществени нарушения на административно производствените правила, нарушение на материалния закон и несъответствие с целта на закона и я намира за допустима, подадена в законоустановения срок, съгласно изискванията на чл. 98, ал. 2 във връзка с чл. 149 от АПК след проведено административно обжалване на заповедта пред по-горестоящия административен орган - Министерство на вътрешните работи. С жалбата се иска, предвид изложеното съдът да постанови решение, с което да отмени обжалваната заповед и да присъди направените по делото разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят К. Х., чрез адв. И. И. – редовно призован, не се явява, не се представлява.

Ответникът ВПД Директор на ОДМВР-Т. – редовно призован, не изпраща представител.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен съд – София-град, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност и обсъди доводите на страните, приема за установено следното от фактическа страна:

По допустимостта на жалбата:

Съгласно разпоредбата на чл. 46, ал.1 от ЗЧРБ, заповедите за налагане на принудителни административни мерки, т.е. заповедите по чл. 44, ал.1 от с.з., каквато е и процесната заповед, могат да се обжалват при условията и по реда на Административнопроцесуалния кодекс, от което следва, че тези заповеди подлежат на обжалване в рамките на общия 14 /четиринадесет/-дневен срок, регламентиран в [чл. 149, ал. 1 от АПК](#).

От горното следва, че е спазен предвидения 14/четиринадесет/-дневен срок за обжалването й. Жалбата, освен това, е подадена от лице - адресат на индивидуалният административен акт, чрез пълномощник – правоспособен адвокат и за което лице, този ИАА поражда неблагоприятни правни последици, т.е. в този смисъл пряко засяга негови законни права и интереси, като същата е подадена и в предвидената писмена форма и изискуемо съдържание, по предвидения в закона ред, поради което същата е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Административният съд, след като извърши анализ и преценка на писмените доказателства по делото, поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установена следната фактическата обстановка по спора:

С оспорената в настоящото производство Заповед № 363з-324/ 20.02.2025 г. на ВПД Директора на ОДМВР-Т., за налагане на принудителна административна мярка „Отнемане правото на пребиваване на чужденец в Република България”, издадена от директора на ОДМВР - [населено място], на основание чл. 39а, ал. 1, т. 1, чл. 40, ал. 1, т. 5 и чл. 44, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България, е отнето правото на постоянно пребиваване в Република България, на Х. К. /Н. К./ - [дата на раждане] в Република България, гражданство Република Турция, ЛНЧ - [ЕГН], ЕГН - [ЕГН], с постоянен и настоящ адрес в [населено място], общ. Т., обл. Т., [улица], ап. 23 и на основание чл. 39б, ал.1 от ЗЧРБ, й е определен срок за напускане на страната - 14 дни.

В мотивите към заповедта е посочено, че Х. К. е с предоставено право на постоянно пребиваване считано от 20.10.2022 г. на основание решение рег. № 936788/20.10.22 г. на дирекция „Миграция“ [населено място] на основание чл. 25, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ: „Разрешение за постоянно пребиваване могат да получат чужденците, които не са лица от български произход, родени на територията на Република България, изгубили са българското си гражданство по изселнически спогодби или по собствено желание и желаят трайно да се установят на територията на страната“.

Посочено е още, че при извършена проверка дали чужденката Х. К. изпълнява законовите разпоредби на чл. 25, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ са извършени и справки в АИС на МВР за периода от 01.01.2022 г. т.е. в периода, на получаване на право на постоянно пребиваване до 15.01.2025 г. (когато са извършени справките в АИС), като в тази връзка са регистрирани влизания и излизания на жалбоподателката през ГКПП на страната, от които е видно, че през провереният период е пребивавала краткосрочно в страната, като пребиваванията й са кратковременни в рамките на 1-2 дни и едно еднократно влизане и пребиваване за срок от 3 дни.

В тази връзка е установено, че Х. К. в едногодишен срок след разрешеното й постоянно пребиваване, а именно: за периода от 20.10.2022 г. до 20.10.2023 г. има две краткосрочни влизания

и пребивавания на територията на страната за общо установен срок от 5 (пет) дни, като част от престоя ѝ е бил за формални процедури по приключване на процедура във връзка с предоставеното ѝ право на пребиваване: заплащане на такса, вписване в регистъра на населението, генериране на ЕГН и издаване на български личен документ „разрешение за пребиваване“.

През втората година след разрешението, за постоянно пребиваване на чужденката, а именно за периода от 20.10.2023 г. до 20.10.2024 г. същата има установено едно еднодневно влизане и пребиваване в Република България.

От гореизложеното АО стигнал до извода, че през изследвания период на пребиваване на жалбоподателката на територията на Република България за периода от 20.10.2022 г. (когато на чужденката е предоставено право на постоянно пребиваване) до 15.01.2025 г. (когато е извършена справка в АИС МВР), Х. К. е пребивавала на територията на Република България за общо установен срок от 6 (шест) дни.

Извършена е фактическа проверка на заявления от чужденката постоянен и настоящ адрес на пребиваване в [населено място], общ.Т., обл. Търговище, [улица], ап. 23, като чужденката не била установена на адреса. В резултат на проведен разговор с наемодателя С. Н. Х. ЕГН-[ЕГН] е установено, че същата няма роднинска връзка с жалбоподателката, не знае въобще да е посещавала адреса, апартаментът е бил нает за 1 година, но не ѝ е предоставян ключ, няма оставени лични вещи в апартаментът и никога трайно не се е установявала в апартаментът, а наемодателят желае чужденката да бъде deregистрирана от адреса ѝ.

От извършени справки в АИС „ЕРЧ“ е установено, че жалбоподателката има регистрирани хотелни регистрации, както следва: за дните 13 - 14.11.2022 г. в хотел „Идол“ [населено място] и хотелна регистрация на 30-31.08.2023 г. в „Н. С.“, [населено място], което съвпада и с датите на краткосрочните пребивавания на чужденката на територията на Република България.

От гореизложеното било видно, че Х. К. трайно не се е установявала на заявления адрес от същата, постоянен и настоящ на пребиваване в Република България, а пребиваванията са били кратковременни, като получените данни сочат, че жалбоподателката продължава да е трайно установена заедно със семейството си в Княжество М. и не е осъществила реално преместване в приемащата държава - членка Република България.

Горепосочените данни са обосנוвали започването на административно производство на основание чл. 39а, ал. 1, т. 1, чл. 40, ал. 1, т. 5 и чл. 44, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България, за отнемане на постоянното пребиваване, съгласно чл.40, ал.1, т.6 от ЗЧРБ.

На основание чл. 26, ал. 1 от АПК е издадено съобщение рег. № 363000-2118/22.01.2025 г., което е връчено на жалбоподателката по реда на чл. 18а от АПК. Няма данни лицето да е пребивавало на територията на страната на други адреси, различни от заявления адрес на пребиваване.

На жалбоподателката Х. К. е предоставена законовата възможност в 7 (седем) дневен срок от датата на връчване на съобщението да представи документи, обяснения или възражения, които могат да наложат спиране или прекратяване на откритото административно производство по налагане на горепосочената административна мярка по ЗЧРБ. Такива в хода на откритото и проведено административно производство не са депозиращи.

След уведомяването на жалбоподателката за започналото административно производство по ЗЧРБ, същата не е проявила заинтересованост към същото и не е депозирала обяснения, възражения или други документи, които да посочват основателни причини за нейното неустановяване в Република България през изследвания период.

Не били установени извънредни обстоятелства, които да сочат наличие на характер на особени причини респ. не се сочи извънредно обстоятелство по смисъла на чл. 9, §2 от директива 2003/109/ЕО, което обективно да е възпрепятствало изпълнението на изискването чужденката Х. К. да се установи и трайно да пребивава в Република България през целия изследван период.

Административният орган е изпратил искане до ТД на НАП офис Т. рег. №363000-2199/22.01.2025 г., от който да е видно дали жалбоподателката се е осигурявала регулярно по КСО и ЗЗО, получен е отговор вх. № 363000-2946/28.01.2025 г. от който е видно, че от датата на разрешеното й постоянно пребиваване в Република България до мента -не е извършвала регулярни плащания по данъчно - осигурителна сметка, същата не се е осигурявала регулярно здравно, каквото е императивното изискване на чл. 33, ал. 1, т. 3 от Закона за здравното осигуряване, а именно:“ Задължително осигурени в Националната здравноосигурителна каса са:

т. 3. чуждите граждани или лицата без гражданство, на които е разрешено дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България, освен ако е предвидено друго в международен договор, по който Република България е страна”.

В чл. 34, ал. 1, т. 2 от ЗЗО императивно е посочено, че „Задължението за осигуряване възниква по чл. 33, ал. 1, т. 3 - от датата на получаването на разрешение за дългосрочно или постоянно пребиваване“.

Предвид това е установено, че чужденката само формално е поддържала разрешеното й постоянно пребиваване с цел получаване на българско гражданство, а до този извод се стигнало, след анализ на доказателствата събрани в хода на откритото и проведено административно производство.

По делото е представена административната преписка.

При така установената по делото фактическа обстановка и след проверката за допустимост на жалбата, при извършената, на основание [чл.168, ал.1 от АПК](#), проверка за законосъобразност на оспорения административен акт на всички основания по [чл.146 от АПК](#), съдът намира следното:

При извършената служебна проверка за законосъобразност на оспорената заповед, с която се налага принудителна административна мярка по чл. 40, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ, на всички основания по [чл. 146 от АПК](#), настоящият съдебен състав констатира, че тя е издадена от законово оправомощен по силата на чл. 44, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България/ЗЧРБ/, в приложимата й редакция на тази норма (Изм., ДВ, бр.14 от 2015 г.) и на чл.18, ал.1 т.15 от Правилника за устройството и дейността на МВР, компетентен орган – директора на ОД на МВР – Т., т.е. издадена е от административен орган, материално и териториално компетентен да издава заповеди за налагане на принудителна административна мярка – отнемане на правото на пребиваване на чужденец в Република България.

На следващо място, според настоящия съдебен състав, оспореният административен акт е издаден при спазване на изискуемата се от закона писмена форма, с необходимото съдържание, съгласно [чл. 59, ал. 2 от АПК](#), като е спазено изискването на [чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК](#) за мотивираност на акта, тъй като са посочени както фактическите, така и правните основания за постановяването му и съответно, при спазване на административнопроизводствените правила при издаването му. В тази връзка съдът намира за нужно да посочи, че видно от събраните по делото доказателства, обсъдени по-горе, на основание чл. 26, ал. 1 от АПК е издадено съобщение рег. № 363000-2118/22.01.2025 г., което е връчено на жалбоподателката по реда на чл. 18а от АПК.

На жалбоподателката Х. К. е предоставена законовата възможност в 7 (седем) дневен срок от

датата на връчване на съобщението да представи документи, обяснения или възражения, които могат да наложат спиране или прекратяване на откритото административно производство по налагане на горепосочената административна мярка по ЗЧРБ. Такива в хода на откритото и проведено административно производство не са депозиранни.

След уведомяването на жалбоподателката за започналото административно производство по ЗЧРБ, същата не е проявила заинтересованост към същото и не е депозирала обяснения, възражения или други документи, които да посочват основателни причини за нейното неустановяване в Република България през изследвания период.

Не се установяват извънредни обстоятелства, които да сочат наличие на характер на особени причини респ. не се сочи извънредно обстоятелство по смисъла на чл. 9, §2 от директива 2003/109/ЕО, което обективно да е възпрепятствало изпълнението на изискването чужденката Х. К. да се установи и трайно да пребивава в Република България през целия изследван период.

В изготвената Докладна записка УПИ № 363р-5462 от 20.02.25 г. на Началник група „миграция“ в ОДМВР-Т., до ВПД директора на ОДМВР – Т., както и в мотивите към оспорената Заповед на директора на ОДМВР – Т., са направени и съответните изводи, доколкото те доказват невъзможността на жалбоподателката да пребивава в Република България за целия посочен период. За настоящия съдебен състав е безспорно, че на чуждата гражданка е предоставено правото да участва в производството, образувано по повод подаденото от нея заявление, като липсата на дадени от нея допълнителни обяснения и представени други писмени доказателства в указания срок, не могат да бъдат вменени в тежест на административния орган. В хода на първоинстанционното производство такова доказване не е проведено от страна на жалбоподателката, респ., такива писмени доказателства не са представени и в хода на настоящото съдебно производство, поради което и релевантните за преценката на административния орган факти не са оборени.

По тези съображения настоящият съдебен състав намира за неоснователно оплакването в жалбата, че административният орган не е обсъдил в цялост административната преписка, както и всички относими към случая факти и доказателства и че е постановил заповедта си при неизяснена фактическа обстановка, респ. че оспореният акт е издаден в нарушение на същественото процесуално правило на [чл.35 от АПК](#), т.е. без да са изяснени фактите и обстоятелствата от значение за случая и това съставлявало самостоятелно основание за отмяната му.

Отделно от горното, следва да се отбележи, че по силата на чл.44, ал.2 от ЗЧРБ, компетентните органи следва да отчитат посочените в тази разпоредба кумулативно изискуеми предпоставки, обуславящи налагането на принудителните административни мерки: продължителността на пребиваване на чужденеца на територията на Република България, категориите уязвими лица, наличието на производства по Закона за убежището и бежанците/ЗУБ/ или производства за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване, семейното му положение, както и съществуването на семейни, културни и социални връзки с държавата по произход на лицето. Съдът намира, че преди налагането на принудителната административна мярка с оспорената заповед, административният орган е изследвал тези предпоставки и това изрично е посочено и в мотивите към заповедта, а няма и твърдения от страна на жалбоподателя в противен смисъл. Предвид горното, настоящият съдебен състав намира, че органът е издал заповедта, след като е

изяснил всички факти и обстоятелства от значение за случая и в случая не са налице допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, т.е. по отношение на оспорената заповед не е налице отменителното основание по [чл.146, т.3 от АПК](#).

По отношение материалната законосъобразност на оспорената заповед, т.е. по отношение съответствието ѝ с приложимите материалноправни разпоредби на закона, съдът намира следното:

В случая жалбоподателката е декларирала и формално е заявила желанието си трайно да се установи на територията на страната заедно с подаване на заявлението за предоставяне право на постоянно пребиваване на основание чл. 25, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ. Желанието на жалбоподателката не кореспондира с поведението ѝ след издаване на разрешението, за пребиваване.

Разрешението за постоянно пребиваване не представлява дългосрочно пребиваване по смисъла на Директива 2003/109/ЕО на Съвета от 25 ноември 2003 година относно статута на дългосрочно пребиваващи граждани на трети страни.

Поради тази причина както издаването, така и отнемането на разрешеното постоянно пребиваване, следва да се определя от националното законодателство по причини, предвидени в чл. 40 от ЗЧРБ, без това да е в разрез с директивата.

Законът не дава легално определение на понятието "не се е установил и не пребивава", но същото следва да се тълкува с оглед обичайното му житейско съдържание, защото има легални дефиниции, които му внасят смисъл, като чл. 94, ал. 1 от Закона за гражданската регистрация, според който „настоящ адрес е адресът, на който лицето живее“, чл. 94, ал. 2 от Закона за гражданската регистрация „Всяко лице има само един настоящ адрес“.

Пребиваването на едно лице - чужденец на територията на Република България означава фактическото му местонахождение да е на територията на страната. Съгласно чл. 23, ал. 1 от ЗЧРБ чужденците пребивават в Република България краткосрочно - до 90 дни в рамките на всеки 180-дневен период от датата на влизането в страната; продължително - с разрешен срок до една година; дългосрочно - с разрешен първоначален срок 5 години и възможност за подновяване след подадено заявление и постоянно - с разрешен неопределен срок. От своя страна разрешение за постоянно пребиваване по смисъла на чл. 23, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ се предоставя при наличие на основанията, регламентирани в чл. 25, ал. 1 от закона.

Х. К. е получила такова разрешение за постоянно пребиваване в хипотезата на чл. 25, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ- като чужденец, който не е лице от български произход, роден е на територията на Република България и е изгубил българското си гражданство по изселнически спогодби или по собствено желание, но желае трайно да се установи на територията на страната. Освен обективните предпоставки за получаване на разрешение за постоянно пребиваване на това основание, нормата предвижда да е налице и желание от страна на чужденеца за трайно установяване на територията на страната.

Под установяване на определено място, включително в по-широкия смисъл - територията на дадена страна, следва да се разбира, че лицето живее на това място, там упражнява трудова дейност, има социални контакти и се включва в живота на съответните общности, участва в съответните осигурителни системи, още повече, когато това е задължително. В този смисъл инцидентните пребивавалия на територията на

страната не могат да обосноват извод за установяване, още, по-малко пък за трайно такова. И тъй като разрешаването на постоянно пребиваване в хипотезата на чл. 25, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ включва и желанието за трайно установяване на чужденеца на територията на Република България, то логично следва изводът, че ако същия не реализира това си желание в един разумен срок (законът го определя на една година), то той фактически няма желание за установяване и при това положение не отговаря на изискванията за предоставяне на разрешение за пребиваване по чл. 25, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ.

По тази причина законът в чл. 40, ал. 1, т. 5 е предвидил в такива случаи даденото разрешение за постоянно пребиваване да бъде отнемано. Изложеното тълкуване на цитираните правни норми- по никакъв начин не ограничава възможността на чужденец, получил разрешение за постоянно пребиваване на територията на Република България, да отсъства от страната и да пребивава на територията на други държави, но той следва да е установен в Р. България.

Наличието на съвкупност от тези обстоятелства, дават основание да се счита, че Х. К. не се е установила и не пребивава в страната, а се е установила и трайно пребивава на територията на Княжество М., където пребивават и останалите членове на нейното семейство.

Понятието „пребиваване“ не е дефинирано в ЗЧРБ, тъй като то съдържа ясен житейски смисъл. Разпоредбата на чл. 23, ал.1 от ЗЧРБ регламентира единствено видовете пребиваване, а по-долу законът регламентира основанията за тяхното разрешаване, условията и редът за тяхното предоставяне и отнемане. Легална дефиниция и правен смисъл на това понятие може да се намери в чл. 1, § 3,6. "й" от Регламент (ЕО) № 883/2004 на Европейския парламент и на Съвета от 29.04.2004 г. за координация на системите за социална сигурност, в сила от 01.05.2010 г.- мястото, където лицето обичайно пребивава. Това място (на обичайно пребиваване на лицето) се определя, съгласно чл. 11. § 1 от Регламент (ЕО) № 987/2009 (регламента по прилагането) с оглед центъра на интересите на съответното лице въз основа на цялостна оценка на наличната информация относно релевантните факти - продължителността и непрекъснатото пребиваване на територията на съответните държави-членки, семейното положение и роднинските връзки на лицето, жилищното му положение и доколко постоянно е то, както и естеството и специфичните характеристики на упражняваната дейност, в т. ч. постоянният характер на дейността и продължителността на всеки договор за заетост, мястото, където обичайно се упражнява тази дейност и др. примерно изброени в цитираната норма.

В този смисъл ако един чужденец има незначителен престой в страната, поради задължение да упражнява трудова заетост в чужбина, но същият има членове на своето семейство, които живеят на територията на страната, независимо дали те са български граждани или пребиваващи чужденци и независимо дали живеят в собствено жилище или в наето такова, отнемането на пребиваването на чужденеца ще наруши КЗПЧОС, ЗЧРБ и принципа за съразмерност от АПК. В случая обаче, уседналостта е важен елемент от преценката дали чужденецът се е установил на територията на страната, предвид наличието на други доказани обстоятелства, а именно: че няма членове на своето семейство по смисъла на чл. 2, ал. 3 от ЗЧРБ, които да живеят на територията на

страната, няма заплатени регулярни задължителни здравни осигуровки в страната, че посещава Р България единствено за формални процедури и гостуване, което определя наличието на културни, семейни и социални връзки не в Република България, а в Княжество М..

Правните норми, които задължават чужденците да се установят в Република България да пребивават като продължително- пребиваващи, преди да получат по-горна категория - постоянно пребиваване, именно ги задължават да не допускат отсъствие от територията на държавите - членки на ЕС повече от 12 последователни месеца и да не допускат отсъствие от страната повече от 6 години, както и да поддържат при условията на ЗЧРБ разрешеното им постоянно пребиваване, за да имат право на българско гражданство, имат една цел - чужденците, пребиваващи на територията на страната да се приобщат и да се включат в живота на съответните общности в Р България, така наречения процес на интеграция, а по-късно и натурализация. Този процес не може да е едностранен, т.е. да се черпят права едностранно. Правата и задълженията трябва да са двустранни и балансирани.

Пребиваването на едно лице на територията на Република България означава, фактическото му местонахождение да е на територията на страната, като съгласно чл. 23, ал. 1 от ЗЧРБ чужденците пребивават в Р Република България краткосрочно - до 90 дни в рамките на всеки 180-дневен период от датата на влизане в страната, продължително с разрешен срок до една година; дългосрочно с разрешен първоначален срок от 5 години и възможност за подновяване след подадено заявление и постоянно разрешен неопределен срок;

И тъй като разрешаването на постоянно пребиваване в хипотезата на чл. 25, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ включва в себе си и заявеното желание за трайно установяване на чужденеца на територията на Република България, то логично следва извод, че ако чужденецът не реализира това си желание в един разумен срок — законът го определя от една година, то той фактически няма желание за установяване и при това положение не отговаря на изискванията за предоставяне на разрешение за пребиваване по чл. 25, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ.

Не са налице извънредни обстоятелства, които да сочат наличие на характер на особени причини респ. не се сочи и не е налице извънредно обстоятелство по смисъла на чл. 9 §2 от Директива 2003/Ю9/ЕО.

При налагане на принудителни административни мерки по ЗЧРБ, административният орган се е съобразил и е отчетел наличието на обстоятелствата предвидени в чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ.

Предвид това, че чужденката няма членове на своето семейство по смисъла на чл. 2, ал. 3 от ЗЧРБ, които трайно да живеят на територията на страната, съдът счита, че издаването на заповед за налагане на принудителна административна мярка по ЗЧРБ не засяга правото и на семеен живот по смисъла на чл. 8 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи.

Не са установени данни, че чужденката Х. К. попада в категорията „уязвими лица“ съгласно разпоредбите на §1, т. 4б от Допълнителните разпоредби на ЗЧРБ, като такива данни не са установени за членове на нейното семейство, които да са установени на територията на Република България.

Няма непреодолими пречки Х. К. да получи право на постоянно пребиваване на същото

правно основание или да влиза с краткосрочни визи в страната, стига същата да спазва изискванията на ЗЧРБ, с което е спазен принципа на съразмерност, предвиден в чл. 6 от АПК, тъй като чужденката може да реализира кратките си посещения в Република България и да достигне благоприятното за нея изходно положение, без особени пречки. От събраните по делото доказателства е безспорно, а не се и оспорва от жалбоподателката, че за процесния период от 01.01.2022 г., на получаване на право на постоянно пребиваване до 15.01.2025 г. (когато са извършени справките в АИС), са регистрирани влизания и излизания на жалбоподателката през ГКПП на страната, от които е видно, че жалбоподателката е пребивавала краткосрочно в страната, като пребиваванията ѝ са кратковременни в рамките на 1-2 дни и 1 еднократно влизане и пребиваване за срок от 3 дни.

В тази връзка е установено, че Х. К. в едногодишен срок след разрешеното ѝ постоянно пребиваване, а именно: за периода от 20.10.2022 г. до 20.10.2023 г. има две краткосрочни влизания и пребивавания на територията на страната за общо установен срок от 5 (пет) дни, като част от престоя ѝ е бил за формални процедури по приключване на процедура във връзка с предоставеното ѝ право на пребиваване: заплащане на такса, вписване в регистъра на населението, генериране на ЕГН и издаване на български личен документ „разрешение за пребиваване“. През втората година след разрешението, за постоянно пребиваване на чужденката, а именно за периода от 20.10.2023 г. до 20.10.2024 г. същата има установено едно едnodневно влизане и пребиваване в Република България за общо установен срок от 1 (един) ден.

Съдът в настоящия състав намира, че наложената принудителна административна мярка с оспорената заповед не е в противоречие с разпоредбата на чл. 8 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи, както и намира, че това е така, тъй като с така издадената заповед за налагане на ПАМ – „Отнемане правото на пребиваване на чужденец в Република България“, по никакъв начин не се нарушава правото на семеен живот на жалбоподателката, респективно нейните социални връзки.

Семейството на жалбоподателката, обаче, живее постоянно в Кралство М.. При това положение се налага изводът, че след като жалбоподателката и семейството ѝ, живеят постоянно и заедно в Кралство М., то с така наложената заповед ПАМ по никакъв начин не се засягат нито правото ѝ на семеен живот, нито на лични отношения. Отделно от това следва да се упомене, че при интервюто оспорващата не е представила подобна информация и от горното следва, че така наложената ПАМ няма да ограничи или попречи на нейните лични отношения и контакти с други нейни роднини.

Като се имат предвид всички тези факти, съдът счита, че наложената ПАМ по никакъв начин няма да ограничи или затрудни правото на личен и семеен живот на жалбоподателката или пряко да създаде затруднения или ограничения за поддържане на нейните семейни и социални връзки и намира, че с наложената ПАМ не е налице намеса в правото на зачитане на семейния живот на жалбоподателката, която намеса да не е била съразмерна с преследваната от закона цел. С оспорената заповед и наложената с нея ПАМ не е допуснато нарушение на чл. 8 от КЗПЧОС и съответно, развитите оплаквания в тази насока в представената писмена защита са неоснователни.

Ето защо, по изложените по-горе съображения съдът намира, че оспореният административен акт - за налагане на принудителна административна мярка „Отнемане правото на пребиваване на чужденец в Република България“ на директора на ОДМВР -

Т. е законосъобразен, като издаден от материално и териториално компетентен орган, в определената от закона форма и с изискуемото се съдържание, при спазване на административно-производствените правила, в съответствие с приложимите материалноправните разпоредби и с целта, заложена в специалния закон, предвид което, подадената против него жалба се явява неоснователна и като такава, следва да бъде отхвърлена с решението по настоящото дело.

Мотивиран от така изложеното и на основание чл.172, ал.2, предл.IV/четвърто/, във вр. с чл.172, ал.1 и чл.143, ал.3, предл. 1/първо/ от АПК, Административен съд София-град

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Х. К. /Н. К./ - [дата на раждане] в Република България, гражданство Република Турция, ЛНЧ - [ЕГН], ЕГН - [ЕГН], с постоянен и настоящ адрес в [населено място], общ. Т., обл. Т., [улица], ап. 23, чрез адв. И. В. И., със съдебен адрес: [населено място], [улица], кантора-30, против Заповед Рег. № 363з-324 / 20.02.2025 г. на ВПД Директора на ОДМВР-Т., с която на основание чл. 39а, ал. 1, т. 1, чл. 40, ал. 1, т. 5 и чл. 44, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България, е отнето правото на постоянно пребиваване в Република България, на жалбоподателката.

Препис от решението, на основание чл.138, ал.3, във вр. с [чл.137, ал.1 от АПК](#), да се изпрати или връчи на страните по делото.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България, чрез Административен съд – Кърджали, в 14 /четирнадесет/ - дневен срок от съобщаването или връчването му на страните.